

KÜHNE KATALIN

Este

leszentül a nap vérpiros az ég
sötétzöld tó vizén fehér tajték
aranyban fürdő parti lámpasor
kihalt tájban kikötött csónakok

Lesz tüzünk

Több tucat bükkfát fordított ki a vihar szele,
a büszke hercegek kiszolgáltatva hevernek.
Levelük elszáradt, gyökerük égnek mered,
mint a küzdelemben elesett vitézek szeme.

A dédesi vár fehéren csillog a magasban.
Őseink megvédték a hazát, értünk harcoltak.
Úgy vérzik a leszentülő nap a romok felett,
mintha hősokeket siratna, megkövült lelkeket.

De él még népünk, erdeinkben zöld remény fakad,
minden évben megújul a világ, felnő a fa.
Gyümölcsök íze szánkban, csicseregnek madarak,
nemzetiszín zászlót lenget a szél az ablakban.

Összeborulnak felettünk a fák koronái,
mint a gótikus katedrálisok boltívei.
Kanyargós az utunk, mi el nem tévedünk, tudjuk,
merre menjünk, mi a sorsunk, célunk, feladatunk.

Édes kis hazánk gyarapszik, mi itt megmaradunk.
Lesz tüzünk, bölcsőnk, jó levegőnk, házunk, oltárunk.
Gyökerekből szárrá nőhetünk, magasra törünk.
Végre jó helyre hullt a mag, megnyugodhat őszünk.